

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Josep M. Fonalleras

“Per educació!”

Aquest és un llibre que neix d'una feix confluència d'interessos emocionals i literaris. L'autora, la castràtica Dolors Oller, agraeix en les “Paraules prèvies” que encapçalen *Pel camí de Carner* (Fundació Pere Corominas / Institut de Llengua i Cultura Catalanes de la UdG) la feina de Josep Ferrer, “editor confiat i diligent”, i la “iniciativa mediadora” de Carme Salinas, que va ser qui va suggerir la reedició dels textos que Oller ja havia escrit i publicat sobre el poeta. Allò va ser el detonant d'una operació que va néixer com un prec amical (perquè l'indiscutible mestratge d'Oller exigia tenir a l'abast les seves reflexions sobre poètica i retòrica) i que s'ha convertit no solament en una de les peces més valuoses que ha generat l'any dedicat a Carner, sinó també en un conjunt d'idees que reflecteixen l'ambició intel·lectual d'una de les persones (ho saben del cert els qui l'han escoltat parlar amb rigor i vehemència) que més ha pensat sobre el fet d'escriure i de llegir, de copsar el misteri del procés creatiu.

Dolors Oller explica que va contestar “Per educació!” una vegada que algú li va preguntar per què s'havia de llegir Carner. Això és: per mantenir amb vida la cadena d'aquells que “cautament proposen una conversa amb els morts”. Això és: amb la tradició, amb la pervivència d'una cultura. Aquest llibre ens ensenya i ens encoratja, i ens explica que quan Carner escrivia un poema “meteorològic” o “només una bella descripció”, en realitat ens parlava de pensaments i emocions, d'imaginar, a partir de la realitat, “un sentit ideal, convincent”, uns “sentiments i unes experiències unànimes”.

EDITORIAL

La batalla del ‘14-F’

La celebració de les eleccions al Parlament el 14 de febrer o l'ajornament unes setmanes per evitar la coincidència amb el pic de la tercera onada de l'epidèmia de Covid-19 sembla haver-se convertit en un afer d'estat. El PSC-PSOE ho han apostat tot a la candidatura del ministre Illa i les enquestes els conviden a defensar el 14-F, contra l'opinió dels epidemiòlegs i de tota la resta de partits catalans, que avalen l'ajornament com a mal menor pel risc evident d'agreujar la pandèmia, provocar més morts o vulnerar el dret a vot de milers de ciutadans infectats, en situació de quarantena o condicionats per la por al contagi. Els socialistes catalans poden defensar la seva posició basant-

se en la llei electoral, com la resta de partits poden defensar la contrària basant-se en l'excepcionalitat de la crisi sanitària. El problema arriba quan el govern espanyol decideix intervenir per pressionar grollerament el govern català perquè mantingui la convocatòria caigui qui caigui, avisant de les greus conseqüències per a la democràcia de l'ajornament i insinuant una judicialització de les eleccions.

La credibilitat sanitària del govern de Pedro Sánchez va ser qüestionada quan va decidir prescindir del ministre de Sanitat per convertir-lo en candidat, però defensar a capa i espasa la data de les eleccions contra tots els partits i sobretot contra els infor-

mes de Salut, que aconsellen esperar, no és el que s'espera de l'Estat. Ans al contrari, és tota una declaració de principis, que deixa retratat l'executiu espanyol i el candidat del PSC, Salvador Illa. En qualsevol cas, és el govern de la Generalitat qui ha de signar el decret. Un dispositiu electoral encara més previsor i garantista de la seguretat i dels drets li hauria pogut estalviar aquest embolic, però ara només queda arribar a un acord polític el més ampli possible i amb la base jurídica ben fonamentada perquè les properes eleccions, es facin a mitjans de febrer o unes setmanes més tard, siguin legítimes i serveixin per donar veu als ciutadans, no per generar més batalles polítiques o jurídiques.

La foto

Carrers amb història. Diversos carrers del centre històric de València estan sent curiosament explicats, sota el seu nom, per uns simpàtics clics de Playmobil, que n'il·lustren la història ■ EFE

La frase del dia

Aitor Esteban

PORTAVEU DEL PNB AL CONGRÉS

“El partit monàrquic per excel·lència a Espanya és el PSOE”

De set en set

Segons el calendari gregorià, el 1976 va ser un any de traspàs començat en dijous. Mentre les Seychelles s'independentzaven de l'Imperi britànic, Nadia Comaneci feia història als Jocs Olímpics de Montreal, a la Xina morien més de tres-centes mil persones al terratrèmol de Tangshan, Queen preparava la seva minigira i Juan Carlos I dictava una amnistia general per als presos polítics i d'opinió (*What the fuck?*), un llicenciat en ciències exactes per la Universitat de Barcelona escrivia, de sol a sol, la seva tesi doctoral en un llogarret idíl·lic sota Montserrat. El jove, de vint-i-set anys, redactava el

Estiu del 76

Anna Carreras Aubets

projecte titànic en una màquina d'escriure de les d'abans, que era del seu sogre. I sí, he dit titànic. No ens enganem: confegir una tesi sobre subspais, quocients i homomorfismes aplicats als espais electorals no és el mateix que redactar una bagatel·la sobre la poesia de Joan Margarit. L'enemic en qüestió era una d'aquelles Olivetti en què si t'equivocaves en un sol símbol havies de repetir tota la punyetera pàgina perquè no existia el Tippex. I com que la seva tesi era matemàtica, de símbols n'hi havia per parar un tren. Aquell estiu, el jove, educat i seriós, es va transformar en un prolífic inventor de renees. La dificultat

de la seva tasca era ingent: va escriure els símbols matemàtics tal com li ho permetia la refotuda màquina, i després els completava a mà. El mateix va passar amb les figures i els diagrames que hi va incloure. Ara ja fa molts anys que escriu amb un editor de textos i el resultat queda incomparablement millor. Aquest noi, a qui a partir d'ara anomenaré Hèrcules, és el meu pare. Mentre ell es cremava les celles en una màquina d'escriure antiga, en ple estiu del 76, jo anava creixent al ventre de la meua mare, nedant aliena a tot, escoltant el cric-crac d'unes teclades que sempre més m'han fet de motor.